

Denne Kommission har afgivet en Betænkning, som jo er offentliggjort, og jeg kan derfor henvisse til den; jeg er overbevist om, at Alle, der interessere sig for saadanne Spørgsmaal, ville være bekendte med denne Betænkning. Den indeholder tre Forslag, af hvilke det andet forekommer mig at være det, der mest paatrængende stod til Udførelse. Det er Oprettelsen af et Asyl for Landsvage, saavel Børn eller Yngre somældre, altsaa et Asyl, hvor de under taalelig god Pleie kunne tilbringe deres sorgelige Liv, og derved ikke faldt dem, som have at forsørge dem, til Byrde i den Grad, som det ofte nu sker; thi det er sandt, som det ærede Medlem her ligeoverfor (S. Pedersen) har udtalt, at et saadant aandsvagt Menneſte eller aandsvagt Barn ofte kan være en saa tung Byrde for en Familie, som ikke er velhavende, at den trykker denne helt i Armød, ganſte bortset fra, at en saadan ulykkelig Familie ofte, i det Mindste her i Kjøbenhavn, har stor Vanskelighed ved at finde en Bopæl, fordi Mange nødigt ville bo sammen med en Familie, som har et Barn, der medfører saa stor Ulempe, som det ofte her er Tilfældet. Jeg har da ogsaa gjort et Skridt videre med Hensyn til Forberedelsen til Oprettelsen af et saadant Asyl, og Forslag dertil ere til Stede. Jeg skal tilføje, at et Lovforslag er udarbejdet, men jeg har ikke anset det for rigtigt at fremsætte det for Rigsdagen, før jeg kunde formode, at Sagen ogsaa fra den Side var saaledes overvejet, at Forslaget med nogenlunde Rimelighed kunde gaa en Gjennemførelse i Møde; thi man skader let en Sag ved at fremsætte Forslag derom, naar Sagen ikke er tilstrækkelig forberedt. Der er imidlertid nu for Tiden delte Meninger om, hvad der kan anses for det Rette, enten at oprette et stort Asyl, der famler Alle, som der kunde være Spørgsmaal om, eller at oprette flere smaa. Jeg tror, at det Første i alle Henseender vil være at foretrække, baade fordi Befolkningen vilde være mindre, og fordi det sagkyndige Tilſyn, som er nødvendigt, paa bedste Maade derved vil kunne staffles. Sagen er fra min Side ikke glemt, den behøver, tror jeg, ikke stort større Forberedelse, og den vil komme frem, naar der er Haab om noget Resultat. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil være tilfredsſtillet ved denne Udtalelse.

Jeg kommer nu til det andet, og jeg maa tilſtaa, langt vanskeligere Spørgsmaal, som har været Gjenstand for Dmtale, nemlig det Egl. Theatre. Der er jo nu paa Finantsloven et Forslag, som afviger væsentlig fra, hvad vi have haft siden Finantsaaret 1856—57 eller i alt Fald de derefter følgende Aar, i hvilke den ved hint Aars Finantslov gjorde Begyndelse er bleven fuldstændig gennemført. Nu vil, som det stete fra Begyndelsen af, da Rigsdagen behandlede Theatre, dette Budgets Enkeltheder være at votere, om end dette

naturaligvis ikke er at forſtaa saaledes, at hver enkelt Udgift skal voteres af Rigsdagen. Det har naturaligvis været mig klart, at der kunde være Ulemper forbundet dermed, og at den nuværende Tilstand har sine Fortrin, men jeg tror ogsaa, at naar man overveier Omſtændighederne, som de i Virkeligheden ere, skal man indrømme, at ogsaa det, som nu findes paa Finantsloven, kan have sine Fortrin. Imidlertid skal jeg indrømme, at jeg ved at modtage det Forslag, som nu foreligger, har begaaet en Feil; jeg skal ganſte henſtille, om man vil kalde det en „taktiſt Feil“, eller hvilket andet Navn der maatte tilkomme den, men jeg vedgaar, at det er en Feil. Det er, at jeg ikke har gjort til Betingelse, da jeg modtog Forslaget, at Rigsdagen vilde gjøre sig bekendt med det Egl. Theatre; thi det hænder saare let, at en hel Del af Rigsdagens Medlemmer, der jo nu ville komme til at ſidde til Doms over Theatrebudgettet, have et meget mangelfuldt Kjendskab til det Egl. Theatre; det er en Mangel, der burde være afhjulpen ved denne Leilighed, og jeg erkender, at det er en Feil, at jeg ikke har set det i Tide og taget Forholdsregler i den Henseende. Imidlertid kan man maaske oprette Feilen i den kommende Tid. Det ærede Medlem (Jallesen), som først bragte denne Sag paa Bane, gjorde en Henſtilling til Finantsministeren, som jeg naturaligvis skal bede min høitærede Kollega tage under Overveielſe fra ſit Standpunkt. Jeg vil imidlertid benytte Leiligheden til ſtrag at udtale mig om den fra mit Standpunkt, og da tilſtaar jeg, at jeg ikke ſer ſaa venlig paa dette Punkt ſom det ærede Medlem fra Bornholm (Jallesen). Naar Skueſpillerne blive gamle, ſvare de ſaare ſjældent til de Fordringer, man er berettiget til at ſtille til dem, Skueſpillerinderne endnu ſjældnere, og det hænder let, at hvis man vil bevare Skueſpillerne eller Skueſpillerinderne, til de dø bort, ſaar Theatre i dem en ſaare beſværlig Byrde, over for hvilken den nuværende Tilſtand, da Statskaſſen bærer Penſionsbyrden, er overordentlig gunſtig. Jeg kan derfor ikke anbefale det Forslag, ſom det ærede Medlem fremsatte, og ſom ſigtede til at holde Skueſpillerne og Skueſpillerinderne ved Theatre for deres Levetid. Theatre vil tværtimod være godt tjent med, at der bliver en Fornyelſe af Kræfterne, og det vil da ogsaa have til Følge, at man ikke beſtandig nødes til at forſøge Theatre's Budget til Lønninger. Lønningerne ved det kongelige Theatre ere tegne i temmelig høi Grad i de ſidſte Aar — jeg tror ikke høiere, end det kan have været nødvendigt — og man maa jo dog gjøre ſig klart, at denne Stigning vanſkelig kan blive ved, men ſkulde der nu for Diebliftet være Trang til nogen ſtørre Sum, end her er opført, nu vel, ſaa vil der nok findes Midler til at bøde derpaa. Jeg gjør opmærksom paa, at det Budget, ſom findes opført i Finantslovsforslaget, ſvare til det Budget, ſom Theatre havde forelagt Rigsdagen; det kan jo